

Danmark udtalte tillid til administrationen af programmet og understregede den betydning, Danmark tillagde udfaldet af det under Sir Robert Jackson indledte kapacitetsstudie vedrørende FN-systemets muligheder for at påtage sig et betydeligt udvidet hjælpeprogram, hvilket ville kunne få direkte virkninger for forberedelserne af det kommende udviklingsår. Den danske støtte til programmet var vist i praksis gennem vore betydelige finansielle bidrag. Endvidere udtaltes støtte til en udvidelse af bistandsprogrammet, som finansieres over FN's regulære budget.

Sverige udtrykte tilfredshed med det indledte arbejde til sikring af follow-up investeringer til UNDPs præ-investeringsundersøgelser. Specialfonden for Industriel Udvikling (SIS) burde fuldt ud integreres i UNDP.

Der blev under debatten udtrykt stor tilfredshed med programmet og dets ledelse. Enkelte udviklingslande ville gerne se UNDP beskæftiget med egentlige investeringsopgaver og fandt, at modtagerlandenes modbydelser kunne være ansat for højt. De kommunistiske lande udtrykte utilfredshed med bistandens geografiske fordeling og fandt, at for lidt gik til industrielle projekter. De kommunistiske landes bidrag blev heller ikke tilstrækkeligt udnyttet.

II. Resolutionerne.

2. udvalg vedtog enstemmigt to resolutioner, hvoraf den ene tager rapporterne fra UNDPs styrelsesråd til efterretning, og den anden noterer de skridt, der er taget med henblik på at fremme follow-up investeringer. I en særskilt beslutning vedtoges det, at UNDP fremtidigt skulle fortsætte FN's program for Forvaltningsbistand (OPEX) som en del af sin almindelige bistand.

Plenarforsamlingen bekræftede enstemmigt beslutningen og de to resolutioner den 17. december 1968 (res. 2408 og 2409).

2. udvalgs beretning: A/7331.

Multilateral fødevarerhjælp.

(Dagsordenens punkt 45).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 8 møder i tiden 13. november til 13. december 1968.

I. Debatten.

Drøftelserne tog deres udgangspunkt i generalsekretærens rapport om multilateral fødevarerhjælp. Fra alle sider erkendtes det, at fødevarerproblemet må løses inden for rammerne af en udviklingsstrategi, og at udviklingshjælp må opfattes som en speciel bistandsform, som — selv om der ofte kan være sammenfaldende interesser mellem bistandens giver og modtager — må tilrettelægges i overensstemmelse med modtagerens behov og ikke dikteres af giverlandenes overskudsproduktion; en vis planlægning er derfor nødvendig.

Danmark udtrykte bekymring over, at fødevarerhjælpen på det nuværende niveau var utilstrækkelig til at dække behovet, som efter FAOs beregninger vil svare til \$ 4 milliarder pr. år i 1975, uanset at der på det tidspunkt formodentlig vil være tilstrækkelige ressourcer til rådighed. Man støttede en udvidelse af den multilaterale fødevarerhjælp og anså det for betydningsfuldt, at der findes et institutionelt maskineri til at koordinere den multilaterale og bilaterale bistand; spørgsmålet måtte imidlertid studeres nærmere, da det ikke umiddelbart kunne afgøres, hvilke af de eksisterende organisationer, der var bedst egnet til opgaven; foruden Verdensfødevarerprogrammet udfører FAOs underkomité for afsætning af overskudsvarer og fødevarerkomiteen under den internationale fødevarerkonvention i begrænset omfang en sådan virksomhed. Kun gennem en passende koordination kan man tilsikre optimal udnyttelse af ressourcerne, fremme udviklingslandenes landbrugsproduktion, beskytte den almindelige handelsmæssige eksport samt gøre fødevarerhjælp til et effektivt redskab i en international udviklingsstrategi. Sluttelig omtaltes det danske bidrag på \$ 9 mill. til Verdensfødevarerprogrammet for perioden 1969-70.

Norge understregede betydningen af, at multilateral fødevarerhjælp indgik i en alt omfattende udviklingsplan, og mente, at Verdensfødevarerprogrammet fortsat skulle være det centrale organ for denne type bistand.

Fra *vestlig side* blev der i øvrigt udtrykt nogen optimisme med hensyn til verdensfødevarsituationen i de nærmest kommende år. Det under FAO oprettede vars-